

stemmelse, har Lov til ganske roligt at gaa ud fra, at de faar fyldestgørende Oplysninger fra Arbejdsanvisningen.

Jeg hævder, at netop det, at dette Led, Arbejdsanvisningen, er skudt ind, kan medvirke til, at Arbejdsløshedskassernes Tillidsmænd ikke udviser den samme Agtpaaagivenhed paa disse Punkter, som de ellers vilde udvise. Og jeg kunde have Lyst at spørge den højtærede Minister: Hvor mange Retssager er der rejst mod Arbejdsgivere, der har forsømt deres Anmeldepligt efter den hittidige Lov? Naar Arbejderne begaar et eller andet, tager man straks og kraftigt fat; men jeg gad vide, hvorfor der — saa vidt jeg da ved — ikke er anlagt Retssag mod de Tusinder af Arbejdsgivere, der har overtraadt den hidtil gældende Bestemmelse om at skulle anmelde det, naar de tog Folk i Arbejde. Det er ikke, fordi jeg er blodtørstig, men jeg vil blot gerne vide, om det ikke kan tages som et Symptom paa, at denne Bestemmelse ikke lader sig gennemføre; og naar en saadan Anmeldepligt ikke lader sig gennemføre, synes jeg, det er højst uheldigt, at man genoptager den samme Bestemmelse i en ny Lov — medmindre da den højtærede Ministers Mening er den, at Lov er Lov, og Lov skal *ikke* holdes.

Det, der er sket i Aarene 1913—18, er, at den offentlige Arbejdsanvisning ved de midlertidige Love mere og mere har søgt at faa og delvis har faaet Del i Kontrollen med Arbejdsløshedskassernes Arbejde. Da Arbejdsanvisningsloven traadte i Kraft i 1913, var Meningen den, at Arbejdsanvisningen først og fremmest skulde virke som en Institution, der anviste Arbejde. Jeg tror, at alle, der har set Tallene for, hvor lidt der er anvist, vil være klar over, at det ikke har kunnet betale sig at bruge de mange Penge, som Staten og Kommunerne giver ud paa dette Punkt. Men saa kommer altsaa det Spørgsmaal: Er da den Kontrol, som Arbejdsanvisningen udøver med, at Arbejdsløshedskassernes Medlemmer ikke uberettiget faar Understøttelse, saa værdifuld, at det af den Grund er værd at opretholde den? Jeg tror, det er meget tvivlsomt. Gennem Bestemmelsen om Arbejdsgivernes Anmeldepligt tror jeg, den offentlige Arbejdsanvisning direkte virker skadeligt, og jeg kan ikke se andet, end at det rigtigste vil være, at § 6, 2det Stykke, udgaar.

Jeg kommer derefter til Spørgsmaalet om faglig Strid, som det ærede Medlem Hr. Sven lige nævnte; han ønskede ogsaa afskaffet Misbrugene i Retning af at benytte

Arbejdsløshedskasserne i faglig Strid. Jeg gaar nu ud fra, at vi kan tale om tre Slags faglig Strid, aaben og klar Strejke og Lock-out, skjult Strejke eller Blokade, og hvad jeg vilde kalde individuel Lønstrid. Saa vidt jeg ved og har kunnet følge med i Pressen, er der ikke fra nogen Side rejst Paastand om, at der med Hensyn til de aabne og klare Strejker nogen Sinde er sket Misbrug fra Arbejdsløshedskassernes Side. Jeg tror, alle har været klar over, at i det Øjeblik Strejken indtraadte, standsede Understøttelsen for alle de strejkende. Derimod er der i adskillige Aar mere og mere stærkt gjort gældende, at den skjulte Blokade, den skjulte Affolkning og Forladen af Arbejdet, ikke tilstrækkeligt blev modarbejdet af Arbejdsløshedskasserne. Men jeg kan ikke se andet, end at den Bestemmelse, der nu er indført om disse skjulte Blokader, og som svarer til § 8 i en af de midlertidige Love — jeg kan ikke huske dens Dato —, fuldt ud vil være i Stand til at standse ethvert saadant Forsøg. Men vi kommer saa til det, som jeg tror har været det væsentlige og afgørende Punkt i denne stadige Kamp om, hvorvidt Arbejdsløshedskasserne misbrugtes, og det er, hvad jeg vil kalde den individuelle Lønkamp.

Maa jeg til Belysning heraf med den højtærede Formands Tilladelse give et Eksempel paa, hvorledes en faglig Overenskomst med Minimallønsbestemmelse lyder. I Bogtrykfagets Overenskomst fra 1908 — jeg er ikke vis paa, at ikke den højtærede foregaaende Indenrigsminister havde lidt Indflydelse paa den — hedder det saaledes: „Da man mellem Organisationerne er enig om en Minimalløn, ordnes Lønnen for de dygtigere Arbejdere i det enkelte Tilfælde mellem Arbejdsgiveren eller dennes Repræsentant og Arbejderen uden Indblanding fra andres eller fra Fagorganisationernes Side. Organisationerne er enige om, at i Tilfælde, hvor Misforhold paa dette Omraade som Helhed skønnes at være til Stede, og efter at der forud har været ført Forhandling herom mellem Principalen og Arbejderen, har begge Organisationer Paataaleret lige overfor hinanden gennem følgende Instanser.“

Det, der fremgaar heraf, er, at Fagorganisationerne ikke blander sig i Spørgsmaalet om, hvor meget Løn den dygtigere skal have, og hvor meget Løn den udygtigere skal have. Selve denne Form for Tarifoverenskomst, som gælder baade for Smedene og for en Mængde andre Fag, gaar ud paa, at Arbejderne selv skal vurdere deres Arbejde sammen med Arbejdsgiveren. De